

Libris.RO
HEATHER DEMETRIOS
Respect pentru oameni și cărți

Bad Romance

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSKI și ALEXANDRU VOICESCU

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2018

Unu

CINCI SUTE DOUĂZECI și cinci de milioane nouă sute patruzeci și opt de mii șapte sute șazeci și șase de minute.

Atât îmi ia mie ca să mă vindec de iubirea ta. Un an. Patru anotimpuri ale iubirii noastre. Știi la ce musical mă refer, nu-i așa, Gavin? Pentru că e imposibil să fi iubitul meu și să nu știi asta, să nu știi că voi aduce *Rent* în discuție.

Cinci sute douăzeci și cinci de milioane nouă sute patruzeci și opt de mii șapte sute șazeci și șase de minute în care buzele tale le-au atins pe ale mele, în care șoapte s-au scurs în întuneric, în care m-ai luat în brațe și m-ai învățat în aer, mi-ai răpit virginitatea și te-ai jucat cu mintea mea și mi-ai spus că nu valdez nimic, nimic, nimic.

Dacă aș compune un musical despre noi, nu aș începe din punctul în care suntem acum, la final. Aș vrea ca publicul să înțeleagă cum m-am îndrăgostit de tine – flacăra, arderea și apoi declinul. Fetele nu se îndrăgostesc de nemernici manipulatori care le tratează oribil și le fac să-și pună la îndoială toate alegerile de viață. Se îndrăgostesc de nemernici manipulatori (care le tratează oribil și le fac să-și pună la îndoială toate alegerile de viață) pe care la început îi văd în rolul de cavaleri pe cai albi. Ai intrat în viața mea pe calul tău alb nenorocit, aka un Mustang din 1969, iar eu am exclamat: eroul meu!

Dar am obosit să tot fiu o domnișoară aflată la ananghie, care să aibă nevoie să fie salvată. În viața mea viitoare, voi fi o prințesă ninja dată dracului. Și voi vâna căcați asemeni ție până ce voi vindeca lumea de ei. Te voi arunca în temniță și voi scăpa cheile în canal, iar fetele mele cavaler mă vor aplauda, și eu mă voi așeza pe tron, mulțumită, la dracu', da.

Dar nu pot visa prea mult cu ochii deschiși la viața mea viitoare pentru că trebuie să rezolv lucrurile cu tine în viața *asta*. Înainte să mă despart de tine, vreau să mă gândesc la tot. Vreau să trec prin povestea noastră de la început până la final și să o analizez bucată cu bucată. Vreau să-mi amintesc de ce am fost atât de nebunește îndrăgostită de tine. Vreau să aflu de ce mi-a luat atât de mult să înțeleg că ești otravă.

Așa că voi spune și eu, în stilul *Sound of Music: haideti să o luăm cu începutul, un foarte bun punct de pornire...*

Iată-mă deci pe mine terminându-mi micul dejun la masa din sufragerie. Sunt în clasa a unșpea. E iarnă. E marți, ceea ce e mai bine decât luni, dar nu la fel de bine ca miercuri. Încă nu suntem împreună, Gav, dar, așa cum spune prietena mea cea mai bună, Alyssa cea savuros de dusă cu capul, eu sunt atât de pregătită pentru tine. Tocmai mi-am terminat pâinea prăjită cu unt de arahide și mă gândesc cum te-am văzut ieri devorând un baton Reese de ciocolată cu alune și cum am vrut să-ți ling cu poftă crema care îți mânjise buzele. Pentru că ar fi fost cel mai minunat sărut – Gavin Davis cu gust de ciocolată Reese cu alune. Ești locul fericit în care mă retrag adesea, iar acum sunt acolo, încercând să-mi ignor tatăl vitreg (la care mă voi referi de acum înainte cu porecla Matahala). Se plimbă nervos prin bucătărie și mormăie, și îmi dau seama că ar vrea ca eu să-i sar în ajutor și

să-l întreb ce s-a întâmplat, dar n-o s-o fac, pentru că e un imbecil care are căcat moale în loc de creier (a fost exprimarea Alyssei, care e foarte creativă lingvistic) și nimeni n-ar trebui să aibă de-a face cu imbecili care au căcat moale în loc de creier înainte să-și ia porția zilnică de cofeină.

Matahala e nemulțumită.

— Unde dracu' e prânzul meu?, mormăie el, acum mai tare, în drum spre frigider.

Astăzi e ziua care îmi va schimba viața. Dar, desigur, eu nu știu asta. Nu am idee ce mă așteaptă. Ce îmi pregătești tu, Gavin. Tot ce știu e că acum Matahala îmi distruge fantezia cu tine și cu siguranță vreau să-mi umplu din nou cana cu cafea, dar nu am voie, pentru că așa au decis ei. Totul în casa asta e *pentru că așa am decis noi*.

Matahala trânteste pe masă cutia în care își plimbă mereu prânzul și o deschide. Abia atunci îmi amintesc ce am uitat să fac cu o seară în urmă, înainte să mă culc.

Îmi închid ochii și îmi doresc să fi avut acum în spatele meu un cor dintr-o tragedie greacă, și ei să își ridice pumnii spre cer, sporind efectul dramatic, doar pentru că această mică neatenție a mea ar putea să mă coste pierderea unui întreg weekend.

— Îmi pare rău, murmur eu. Am uitat să-l fac.

Îmi plec capul, ca și cum aș fi rușinată. Sunt imaginea Femelei Supuse și Resemnate, pentru că asta își dorește Matahala să vadă. Dar e doar pe dinafară.

Pe dinăuntru, unde Matahala nu poate ajunge, oricât ar încerca, sunt ceva de genul: *să te ia mama dracului, fă-ți singur prânzul, și dacă tot faci asta, mai spală-ți naibii și mașina și mai ales rufele, în special chiloșii împuțiți, și oare aș putea să nu mai fiu eu cea care trebuie să facă ordine în baie, pentru că părul tău pubian împrăștiat peste tot îmi face greață?*

Îmi joc acest rol de fată care își regretă comportamentul și e obedientă doar pentru că îmi e teamă. Sunt îngrozită, de fapt. Puțina libertate pe care o am e ca un pahar de cristal așezat pe marginea mesei, gata să se spargă oricând, la orice mișcare, chiar și delicată. Nu a fost mereu așa. Înainte ca mama să se mărite cu Matahala, casa noastră era plină de veselie, erau petreceri și dans, aventură. Dar nu mai este așa acum. Locuiesc într-un regat condus de un tiran a cărui preocupare e să mă distrugă.

Matalaha înjură și eu mă gândesc: *la naiba, nu te-ar ucide să-ți faci un amărât de sandviș*. Pe bune. Pâine, friptură, muștar și pac – iată sandvișul. Christoase.

Aud o ușă deschizându-se în hol și apoi mama pășește înăuntru, cu versiunea ei de Femelă Supusă și Resemnată pe moacă. Mama crede că murdăria pe care nu o poți vedea cu ochiul liber e reală, că dezastrelle se ascund la fiecare colț. Crede că Doamna cu Coasa stă pitită în crăpăturile gresiei, pe sertarele neșterse de praf, în vasul de toaletă. Mama nu se simte chiar bine.

— Ce se întâmplă?, întreabă ea, uitându-se de la mine la Matahală și înapoi.

Colțurile buzelor i se lasă în jos când se uită la mine, ca și cum aș fi deja o dezamăgire pentru ea și nu e încă nici opt dimineața.

— Fiică-ta nu mi-a pregătit prânzul *din nou*, așa că va trebui să arunc bani la restaurant *din nou*, asta se întâmplă.

Se uită și el la mine și aproape că-i pot vedea gândul formându-se în cap: *nu ești copilul meu, așa că mi-ar plăcea să te cari din casa asta odată pentru totdeauna*.

— Ai face bine să nu-ți faci planuri pentru vineri seara cu Natalie și Alyssa. Adio mers la film, adaugă el.

Ca să vezi, ce surpriză. Să ghicesc – babysitting.

Nu mă înțelegeți greșit: deși Sam e pe jumătate al Matahalei, îl iubesc la nebunie. De fapt, e și greu să urăști un copil de trei ani. Nu-i vina lui că Matahala îi e tată, la fel cum nu e vina mea că taică-miu e un fost/posibil actual dependent de cocaină, care locuiește în alt stat și uită de aniversarea mea în fiecare an.

Maică-mea îmi aruncă o privire iritată și trece pe lângă mine fără niciun cuvânt, intrând în bucătărie. Atinge încurajator brațul Matahalei, apoi scoate o cană pentru cafea. Pe ea scrie *Mama nr.1*, care e ironic în toate felurile posibile. Mi-aș dori ca producătorii de căni să fie oameni mai cu picioarele pe pământ. Adică, de ce n-ar exista și căni pe care să scrie *O mamă cândva ok, dar care s-a recăsătorit și acum nu mai dă doi bani pe copii?* Știu că sunt multe cuvinte, dar dacă folosești caractere de doișpe, chiar poți imprima mesajul acesta pe o cană.

Matahala nu trece pe lângă mine în drum spre ușa, ci mă împinge, aproape dărâmându-mă și lovindu-mă cu spatele de prag. Simt o durere surdă, dar el nu pare să-mi observe crisparea. Sau poate observă. Nenorocitul. Imediat ce trântește ușa în urma lui, mama se întoarce spre mine.

— Ce ți-am spus eu despre îndeplinirea atribuțiilor?, zice. Încep să mă satur, Grace. Mai întâi, nu clătești cum trebuie vasele, apoi uiți să faci prânzul lui Roy sau să strângi jucăriile lui Sam.

Ridică un deget spre mine, așa cum fac dictatorii din întreaga lume:

— Ar fi bine să-ți bagi mințile în cap, domnișoară. Mergi aici pe o gheață foarte subțire.

Nu e nevoie să-mi spună ce se va întâmpla dacă acea gheață îmi va crăpa sub picioare. Tata a promis să mă ajute să plătesc tabăra de teatru la vară în Interlochen, o

chestie de vis din Michigan. Am economisit și eu bani ca disperata, muncind ture duble în weekend-uri la Honey Pot ca să-l ajut pe taică-miu să adune niște sute de dolari – atâta costă evadarea din iadul suburban pentru câteva săptămâni.

Îmi las capul și mai mult în jos și devin Fiica Rușinată. E verișoara Femelei Supuse și Resemnate, dar ceva mai obosită. Dacă ăsta ar fi un musical, Fiica Rușinată s-ar întoarce spre public și ar cânta ceva în genul *Am avut un vis*, din *Mizerabilii*. N-ar rămâne nici măcar o singură pereche de ochi fără lacrimi în public.

— Îmi pare rău, spun din nou, cu vocea îndulcită.

E provocarea supremă de voință să nu permit frustrării care se adună înăuntrul meu să se strecoare în vocea mea, în gură, în mâini. Ca să pot rămâne mai departe Fiica Rușinată, îmi țin ochii lipiți de bocancii mei roz Doc Martens, pentru că a lăsa ochii în jos transmite că ești de acord că nu valorezi doi bani, ceea ce îl face pe cel din fața ta să se simtă mai bine în pielea lui și cresc șansele ca acea ființă să fie mărinimoasă cu tine. M-ai întrebat odată care este povestea bocancilor mei și ți-am spus cum i-am găsit într-un second hand de pe Sunset Boulevard și cum am fost convinsă că fata care îi purtase înaintea mea scria poezii și dansa pe muzica celor de la Ramones, pentru că de fiecare dată când îi încălțam mă simțeam mai artistă. *Betty și Beatrice sunt sufletele mele pereche în materie de încălțăminte*, am spus, iar tu m-ai întrebat dacă dau nume tuturor perechilor, iar eu am spus că nu, doar ăsteia. Cât de tare, ai zis, apoi a sunat de intrare, iar eu am visat la conversația aia de câteva secunde tot restul zilei.

Așa că, deși maică-mea e odioasă în dimineața asta, bocancii mei reușesc un pic să-mi ridice moralul. Adică, vreau să zic, până la urmă totul nu are cum să sfârșească